

Piata nedel'a v období cez rok C

Lk 5, 1 - 11

9. február 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

evanjelium, ktoré sme práve vypočuli, v minulosti často zaznievalo pri kňazských primíciách - povzbudenie pre začínajúcich kňazov. Podobné myšlienky v nás kňazoch mohli vzbudiť podvedomý pocit vlastnej dôležitosti, nepostrádateľnosti. Niekedy ale maličkosť pomôže po rokoch vrátiť sa do reality - napríklad, keď si kňaz uvedomí, že väčšina farníkov ani po 25 rokoch vlastne ani nevie, ako sa správne volám. Že vlastne som pre nich len „ten“ farár - ten druhý, ten iný, ktorý má vykonať to či ono a jeho tajomnou úlohou je obetovať sa pre iných.

Aby sme sa ale vrátili k dnešnému evanjeliu, k jeho myšlienkam: Kedy sa toto rozprávania aj pre nás stáva evanjeliom, kedy je radostnou zvesťou? Na jednej strane evanjelium opisuje Krista, ktorý sám ohlasoval spásu, skutočný život širokému publiku. Dnes ale vidíme, že si povoláva pomocníkov, ktorí sú zárodkom prvého poločenstva cirkvi. Každý z nás je súčasťou spoločnosti, sme bytosti sociálne, spoločenske - ostatne privedené do krajnosti: život inak ani nie je možný. Aj Ježiš potrebuje spoločenstvo podobne zmýšľajúcich, o ktorých sa bude môcť oprieť. Sú to apoštoli, ale aj mnoho ďalších mužov a žien, ktorí Ježišovi pomáhali rôznym spôsobom a podporovali jeho činnosť.

Na začiatku ich spolupráce Ježiš použil Petrovu loďku na svoje kázanie. (Loďka sa odvtedy stala jedným zo symbolov cirkvi) Peter a jeho spoločníci nenamietali - napriek tomu, že po celonočnom neúspešnom rybolove by sa už najradšej videli v posteli. Ale aj ich zaujímalo Ježišovo slovo - a tak vstúpili do určitého vzťahu, ktorý spočiatku bol len účelový. Petra a spoločníkov zaujímalo Ježišovo slovo a Ježiš zase potreboval ich loďku. No potom to pokračuje: Ježiš ich povzbudzuje - zajdite na hrbinu a spustite znovu siete na lov. Môžeme za tým vidieť dodanie chýbajúcej sebadôvery vo vlastné schopnosti, Ježiš ich presvedča, že napriek neúspechu to majú skúsiť nanovo - že to vedia, je to v ich silách. Nemajú sa nechať odradiť neúspechom.

Výsledkom je zázračný rybolov, množstvo chytených rýb. Prekvapivá reakcia Petra ale bola hrôza. Peter akoby tušil, že jeho život pri Ježišovi môže -získať nový rozmer. Teší ho to, ale zároveň aj naplňa hrôzou, uvedomuje si svoje vlastné limity, preto hovorí: Odíď odo mňa, lebo som človek hriešny. Aj taká býva niekedy reakcia na novú šancu.

Keď teda ale Peter sám hovoril, že je hriešny - v čom spočíval ten jeho hriech, jeho hriešnosť? Nehľadajme ho v Desatore, ani v inom katalógu hriechov, ktoré máme v podvedomí, keď sa ideme spovedať (a nakoniec potom zistíme, že sa vlastne ani nemáme z čoho spovedať.) Tá hriešnosť spočívala skôr v prílišnom zakorenení v tom, čo je dané, isté, čo všetci pokladajú za nemenné. V tom býva často aj náš hriech: v určitej zatvrdlosti nášho srdca, pri ktorej sa nechceme pohnúť ďalej, zostávame v tom, čo je pohodlné a odvolávame sa pritom na to, že tak rpredsa robia všetci - a je vybavené.

A tej väčšine prispôbime aj naše reakcie. Vieme potom veľmi rýchlo odvodit' svoju reakciu, svoju stratégiu. Petrova prvá reakcia na Ježišovu výzvu bola : Celú noc sme sa namáhali, nič sme nechytli, tak sa na to vykašleme. Lekcia, ktorú Peter dostal, sa udiala len vďaka tomu, že Peter nakoniec neochotne a šomrajúc premohol sám seba a predsa len ešte raz hodil tie siete. Touto lekciami mu Ježiš mu touto lekciami naznačil, že aj takýto hriech sa dá prekonať. A že to bude ešte potrebovať ešte veľa krát aj v budúcnosti. (Ostatne to je prípad aj každého jedného z nás. Tento

hriech zotrvania na domnelej istote je spoločný nám všetkým. Radi sa pokladáme za hotových, nahováramesi, že remeslo svojho života už predsa ovládame, už nám nemá do toho nikto čo hovoriť. A už najmenej sa potrebujeme vystaviť nejakej nepohode. A tak radšej zostávame trčať v živote na mieste. V tomto naozaj nik z nás nie je bez hriechu, podobne ako Peter. Dnešné evanjelium nás ale povzbudzuje že Ježišovi nevidia naše ľudské chyby. Namiesto toho nás povzbudzuje: „Neboj sa. Odteraz budeš už loviť ľudí.“

Ani to nebol prísľub daný len Petrovi. „Neboj sa, odteraz budeš loviť ľudí“ patrí každému, kto sa s Ježišovou pomocou snaží prekonávať vlastné nedostatky, kto s jeho pomocou ísa snaží posúvať sa v živote ďalej. Je to prísľub pre každého, kto s Ježišou pomocou chce prispievať k tomu, aby v živote bolo viac lásky, spásy, ozajstného života. Kto chce prispievať k tomu, aby v spoločnosti nevládli len politici, ktorí sa dnes už často správajú ako idioti. Neboj sa odteraz už budeš loviť ľudí je prísľub pre nás, keď chceme aby nám vládol Kristus - to, čo prináša Kristus. Každý sa nakoniec musí rozhodnúť, koho chce podporovať, komu chce slúžiť: Či Ježišovi, alebo Cézarovi. Pretože tých Cézarov nám v poslednej dobe vyrástlo na celom svete akosi mnoho.

V dnešnom svete ubudlo kňazských povolání. Má to viacero príčin. Jednou z nich je aj to, že sa mení podoba tejto služby. Ľudia nemajú záujem byť stále len poučovaní, dirigovaní, nechať svoj život ovládať akoby zvonka. Úloha kňaza sa posúva k tej prorockej, ako to bolo za Krista. Posúva sa ku kráčanu spolu s ním. A to je úloha pre každého, kto sa dnes hlási ku Kristovi. Len nás nesmie odradiť vedomie vlastnej hriechnosti, nedokonalosti. Pretože, aj keby nás odsúdili všetci, ktorí sú presvedčení o svojej spravodlivosti, Ježiš Kristus nás neodsúdi.

On nás namiesto toho pozýva k novému začiatku. Nanovo v nás vzbudzuje túžbu po jeho kráľovstve lásky, spravodlivosti, pokoja a krásy. Záleží len na nás, či napriek počiatkovej nedôvere predsa len - podobne ako Peter - zareagujeme.